Dissabte 07:50h a.m

L 'Ezequiel feia tard, com sempre, la seva lentitud per posar-se en marxa al matí era francament desesperant, el seu cafè esperava, ja fred, al mateix racó de la cuina on li havia deixat preparat amb el seu mini de pernil.

-Eze!! O espaviles o marxo sola! No tinc intenció de fer la cua de pujada a pistes!- va cridar la Marta des del pis de baix, va escoltar la cadena i va continuar preparant-se per anar a esquiar.

No eren necessaris els tèrmics, va pensar, des del seu dúplex al Mirador d'Encamp i amb vistes a tot el poble, podia veure un sol radiant i la neu caiguda el dia abans, brillava d'una manera espectacular, feia mal als ulls, avui era el dia i no se'l pensava perdre.

Fent soroll amb tot el seu material i motxilles, va aparèixer en Eze amb la boca plena – Marxem o que? -, Quins collons- va pensar la Marta, a vegades el mataria. En un no res, estaven pujats al cotxe i enfilant els primers revolts de Racons, directes al que havia de ser un dissabte de neu increïble i de tremenda afluència d'esquiadors, a tres dies de vacances de carnaval, ja es notava molt moviment, massa per la Marta, odiava esquiar amb cues.

L'objectiu era clar, volien pujar directes al *telearrastre* de Montmalús, la pista estava buida a primera hora i podrien tastar la neu verge, l'Eze a més, carregava amb el seu dron per fer-lo volar a dalt de tot. Tot just passat Incles, la llum va disminuir de manera estranya i abans d'entrar a Soldeu una intensa boira va aparèixer del no res, semblava impossible, però de fet, era freqüent la boira sobtada tot i que més habitual al port d'Envalira, no pas tan a baix. – No fotis que se'ns espatlla el dia- va cridar l'Eze mentre tornava a remenar el dron al seient del copilot.

Arribaven al pàrquing de Grau Roig i encara quedaven 15 minuts per l'obertura de pistes, temps just de calçar-se i començar el dia d'esquí que per cert, tornava a tenir un sol brillant. Només alguns cotxes de locals començaven a arribar darrere d'ells i la Marta va respirar aquell aire gèlid amb el silenci de la seva muntanya preferida, només trencat pels lladrucs dels gossos dels *písters* que podia veure de lluny com asseguraven pistes.

El Pablo va fer la mateixa frase de sempre - Ustedes un dia van a dormir aquí - mentre badallava i intentava treure la corda d'entrada del telecadira, aguantant el seu omnipresent mate. Els caps de setmana la Marta i l'Ezequiel, sempre eren els primers, i ell ho sabia.

La pujada al telecadira del Coma Blanca els servia per marxar després drets al *telearrastre* de Montmalús. No sempre estava obert, sense canons de neu, necessitava de bona neu natural per estar operatiu i avui era el dia - Si! és obert! gaaaaaas al matalàs - va dir mig cantant l'Eze des de la cadira quan el van sobrevolar.

Feia fred, massa va pensar la Marta i al mateix moment es va penedir de no portar els tèrmics. Trigaven tres minuts exactes en baixar la pista acabada de retracar i francament, aquella sensació de ser els primers i de trencar el traçat, la feia molt feliç, molt.

En res, estaven davant la perxa de Montmalús, no hi havia cap treballador a la sortida però van entrar directes sense cap dubte de que ja hi podien accedir, de fet només arribar, ja van sentir i veure tres esquiadors sorollosos i cridaners (segur *guiris*) que anaven al mateix remuntador darrera d'ells – merda, ja no baixarem sols- va dir la Marta.

Un cop pujats a la perxa, amb l'Eze davant, la vista era espectacular, la neu nova havia pujat més de dos pams els gruixos i els arbres estaven carregats com mai. El dia continuava amb un sol ben brillant però a la segona pilona, van tornar a trobar-se amb una bola de boira solitària que estava enganxada al terra, que curiós, una boira tan aïllada en aquella zona.... un vent sobtat va fer la Marta s'agafés fort a la perxa – Eze, notes quin Torb? – Això no és torb, el torb no fa això! - Va cridar el Ezequiel mentre s'agafava també fort a la perxa. La Marta gairebé no el veia de la nevada i boira que en dos minuts, havien aparegut del no res. Tampoc s'escoltava als tres *guiris* de darrera (ni al seu altaveu de música infame) i la Marta ja no els podia veure, cosa que va agrair, li molestava molt la musica trencant el silenci a la muntanya. Al arribar a dalt es van deixar anar, el vent i la neu es van calmar i començava a diluir-se l'estranya boira sobtada. L'Eze va deixar el dron a terra per enlairar-lo en dos segons, estava obsessionat amb aquell aparell que el seguia i filmava mentre esquiava.

La Marta es va ajustar les botes i en enfilar-se cap a la pista se li va parar el cor...que era allò? Una baixada descomunal s'obria sota els seus esquís, molt diferent de la seva pista blava habitual, va pujar la mirada i el paisatge no tenia cap sentit – Eze!- va cridar – Què és això? - ell la va mirar i agafant els pals, va mirar arreu i va quedar mut - on estem? és impossible! No pot ser! – estem massa a la dreta, no te sentit, això és una collada!- Va dir mirant a baix.

Neu verge i un desnivell considerable s'obria davant els dos, van girar-se per buscar ubicació i l'arribada del *telearrastre* ja no hi era, sols totalment dalt de la muntanya i sense cap rastre dels remuntadors o dels esquiadors que els seguien al cable.

- Però que coi - remugava l'Eze amb els ulls desorbitats... estem a....estem al pic de Montmalús!! No pot ser!-

- Eze, hem de baixar no sé que ha passat, tinc por!-va cridar la Marta buscant desesperadament el mòbil, les manoples li feien difícil, el va treure després de no pocs esforços i res, totalment mort, els botons no responien i ni tan sols s'encenia, - res, estic igual - va dir al seu darrera en Eze mentre guardava de nou el dispositiu a la butxaca.

- Baixem, hem de sortir d'aquí, sigui com sigui!- La Marta va començar a baixar ràpida, la neu li arribava per sobre del genoll i va ser llavors que va agrair els anys d'entrenament, era una baixada exigent. Els dos baixaven el més ràpid que podien sense dir res, incrèduls amb aquella situació i de cop, al fons, el refugi de Montmalús – No pot ser va mussitar l'Eze- és impossible està massa a la dreta! - El tenien davant, si, era sens dubte el refugi, en un lloc o no hi havia de ser i la boira, de nou, del no res, els va cobrir en qüestió de segons. - Marta al meu costat, no et vull deixar de veure, anem pegats!- Es feia difícil continuar baixant sense veure res, ni saber on estaven, l'angoixa la va fer començar a plorar, continuava baixant i una suor freda li corria pel cos, tot era surrealista... van arribar a l'esplanada del refugi, l'Eze es va girar i li va dir -Estàs bé amor?- Ella no podia deixar de tremolar i de cop va escoltar lluny i per darrera – Marta!! Marta ets tu? Eeehh vosaltres!!-

Ho has sentit? - va dir la Marta - el què? No sento res Marta, corre entrem necessitem veure algú o trobar cobertura! -

Dins el refugi tot era fosc i una olor forta a fem i podrit va fer que la Marta notés com li pujava l'esmorzar al coll..... l'Eze va obrir la finestra i poc a poc, els ulls se li van acostumar. Tot estava ple d'estris, restes de menjar i material d'esquí abandonat.- Mira, uns Head darrer model com els meus - va pensar. Van anar cap a la taula i els dos van tornar a mirar instintivament els seus mòbils, res. La taula estava plena de papers i diaris andorrans antics, un d'ells amb escrits i una mena de llistat d'hores i la paraula "boira si", "boira no" escrites arreu, semblava una mena d'horari.

Atemorits i amb la sensació d'una terrible desorientació i irrealitat , la Marta va veure una bola d'anoracs vells sobre les lliteres, es va atansar per mirar que era i tot el cos li va començar a tremolar, no podia bellugar-se i una pressió al cap i al pit, no la deixava ni respirar, era...era el seu anorac! la mateixa i exacta roba d'ella, cobria el que semblava un cadàver! Quan va poder moure's va gemegar un petit crit emmudit que va fer que l'Eze anés cap a ella -però que coi - va aixecar el Noth Face verd podrit i a sota, dos cossos en estat de descomposició jeien abraçats! El crit de la Marta va ensordir a l'Eze que no donava crèdit al que tenia davant....eren, eren.... ells?! Mateixa roba, els anells de casat blaus i plata, i aquell penjoll que la Marta no es treia mai amb el nom de l'Ezequiel i que brillava sobre el cos blavós i sense vida de ....de la Marta?

L'Eze va córrer de nou cap a la taula i va agafar els papers – Marta corre, hem de sortir d'aquí, ara mateix, CORRE!- Van girar cua cap a la porta i el fred els va picar a la cara d'una manera devastadora que casi els tira a terra, van agafar els esquís i van començar a córrer amb la neu fins a la cintura. L'Eze va cridar, anava el primer - Marta, puja per les traces de la baixada!, hem de tornar a la collada com sigui! - La Marta no sabia d'on treure forces, ja només volia parar de plorar i sortir d'aquell malson. Van començar a pujar lluitant amb tones de neu que feien l'escalada gairebé impossible, als 30 minuts va començar a notar sang als peus, s'havia llagat, les botes noves li estaven tallant els talons com ganivets, tot i així, pujava desesperada seguint l'Eze, va girar-se per mirar avall i va veure un núvol de boira davant del refugi d'on de cop, sortia una parella esquiant i es paraven a treure's els esquís, i de cop, es va adonar....era ella? era l'Ezequiel?

No, no podia ser, no tenia sentit! Amb el poc alè que li quedava, va cridar cap a la parella del fons de la vall -Marta!! Marta ets tu? Ehh vosaltres!!- no la van sentir i van entrar al refugi.

Ja res tenia sentit, només li quedaven poques forces per seguir l'Eze i en estat de shock es va trobar de cop, de nou a la collada, on un nou núvol de boira tapava la posició d'on havien sortit. - Hem de tornar a dins la boira, hem de trobar el *telearrastre*!- va cridar l'Ezequiel.

En segons i sense saber perquè, davant seu, es va obrir el dia i la Marta va reconèixer la pista blava de Montmalús sota els seus peus...es van calçar els esquís sense parlar i tremolant, van baixar la pista en menys temps que mai.

Feia sol, tot i que estava molt baix, semblava que es ponia era llum crepuscular. Van córrer tant com van poder i van arribar a peu de l'estació, necessitaven ajuda! Però tot estava tancat, semblava tard. Arribats al pàrquing de Grau Roig, la Marta es va treure el telèfon de la butxaca, funcionava! Les 18h, com? De cop, d'una caseta de servei va sortir el Pablo -Amigos! Que hacen aquí tan tarde? Eze! No te lo creerás, encontré tu dron ! lo reconocí por tus pegatinas de AC/DC. Aquí lo tienes, disculpenme que voy con prisa! Por cierto, de donde vienen a estas horas?-

-De la pista de Montmalús- va dir la Marta tremolant – Montmalús? però que dicen! si hoy no abrimos ese remonte! Està en avería hace tres días. Chao Eze! Chao Marta!- I va desaparèixer corrents dins un Ibiza aparcat a peu de pàrquing.

Els dos es van quedar immòbils sense saber que fer, l'Eze va mirar el seu dron i en un segon mirava de connectar-lo amb la pantalla del seu mòbil..... – Ara t'has de posar amb el dron? En serio?- va dir-li la Marta.

La imatge era dolenta i poc es podia veure, però clarament van veure una panoràmica des de l'aire de la collada de Montmalús, al fons el refugi i ells dos parats en mig de la imatge, diminuts però eren ells. Tall...res més.

Van baixar cap a casa corrents amb la intenció d'arribar i trucar la policia, que havia passat? que era allò? havien trobat uns cadàvers, perquè eren com ells? I eren ells els que van veure després entrant al refugi? i ells ara? Que havia passat? Res tenia sentit.

La Marta entrava a casa amb aquella pressió de nou al cap i un plor constant que no podia aturar, va seure al sofà derrotada i l'Eze, gairebé mut des de Grau Roig, la va abraçar fort - No et preocupis, ara anirem a la policia i tot s'aclarirà - però qui els creuria, que passava?

Van caure dormits, esgotats i abraçats, en aquell mateix moment.

Dissabte 07:50h a.m

L 'Ezequiel feia tard, com sempre, la seva lentitud per posar-se en marxa al matí era francament desesperant, el seu cafè esperava ja fred al mateix racó de la cuina on li havia deixat preparat amb el seu mini de pernil.